

[Lange.]
trænger til Statens Hjælp til Eksportkredit, for den næste Dag at lægge store økonomiske Byrder over paa de samme Virksomheder.

I det hele taget er Spørgsmaalet om Formuebeskatning, høj eller lav Formuebeskatning, og Nedsættelse af Formuebeskatningen ikke et Spørgsmaal, som særlig har Betydning for de ganske faa, forholdsvis faa Mennesker, som bærer Formueskatterne, og som direkte har Nytte af den Nedsættelse, der fandt Sted i 1927. Den højtærede Finansminister fremlagde en Statistik over, hvorledes Nedsættelserne kom til at virke efter Forandringen i 1927. Den Statistik har meget ringe Interesse for mig. Det er slet ikke det, der er det afgørende i dette Forhold, at der kun er en ringe Del af Befolkningen, der nyder godt deraf, eller om denne Del af Befolkningen fortrinsvis bor i København eller Jylland eller andetsteds. Det afgørende er: hvad betyder dette samfundsmæssigt set? Er det samfundsmæssigt heldigst, at vi faar Nedgang i de direkte Skatter, at vi faar Nedgang i Formuebeskatningen, eller er det modsatte Tilfældet? Det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hauch) sagde, at han maatte indrømme, at kun den Part af Landets Skatteydere, som havde Formue, kunde have Gavn af Nedsættelse af Formuebeskatningen. Det er jeg ikke enig med det ærede 7de Medlem for 6te Kreds i. Hvis det ærede Medlem havde sagt direkte Fordel, kunde det være rigtigt, men indirekte mener jeg, at hele Samfundet vil høste Nyttens af en Nedsættelse af Formueskatten, for det er ikke saaledes, at Sagen kun er af Betydning for disse faa Mennesker. Jeg mener ogsaa, at disse Mennesker kan kræve, at der bliver taget Hensyn til dem; i mange Tilfælde er det Folk, som med stor Dygtighed har samlet Formue, ja maaske samlet Formue i Udlandet og er flyttet her til Landet og har sat Kapital i danske Virksomheder, medens de lige saa godt kunde bo et andet Sted og sætte Kapital i Virksomheder, som konkurrerer med de danske. Jeg mener, at man skylder dem et Hensyn, men det er ikke for mig det afgørende. Jeg føler mig overbevist om, at man overhovedet heller ikke vilde vise dem det Hensyn, at man nøjes med at tage 20—30—40 pCt. af deres Indkomst i Skat, hvis man ikke erkendte, at det var

farligt at gaa videre, at Buen i Virkeligheden er spændt saa stærkt, som den kan taale at spændes. Det, der er det afgørende for mig i dette Forhold, er, at man her lægger Beslag paa Erhvervslivets Driftsmidler, og det gør man i et Land, der er forholdsvis kapitalfattigt; det gør man paa en Tid, da man ser vort Naboland, Sverige, som for en 20—30 Aar siden i Forhold til Danmark var et kapitalfattigt Land — den Gang var det Danmark, der var et ret kapitalstærkt Land —, kapitalmæssigt set styrkes stærkere og stærkere i Forhold til vort Land. Det at være et kapitalfattigt Land betyder ogsaa at være et dyrt arbejdende Land, og det stiller os vanskeligere i Konkurrencen med de Lande, som kan arbejde billigere. Forholdet er ikke saaledes, at det alene er dem, der ejer Kapital, som har Interesse i, at der samles Kapital op. Forholdet er snarere det modsatte. Den, der ejer Kapital, er maaske ikke saa stærkt interesseret deri og vil i mange Tilfælde maaske have den modsatte Interesse, nemlig den, at det er et kapitalfattigt Land, han lever i, et Land, hvor Kapitalrenten er høj. Men den, der skal laane Pengene, den, der skal bruge Pengene i sin Virksomhed, maa under alle Omstændigheder have Interesse i, at Kapitalrenten gaar nedad. Derfor, naar man tager Stilling til, om en høj Formueskat er samfundsnyttig eller ej, maa man erkende, at det i højere Grad er af Betydning for de Folk, der skal laane Pengene og skal betale Renten, end for de Mennesker, som skal udlaane Pengene, at der haves Mulighed for Kapitalopsparing her i Landet. Regeringspartierne kunde derfor være os i høj Grad behjælpelige, hvis de i Stedet for at appellere til den menneskelige Misundelse, som altid ser lidt skævt til dem, der har det lidt bedre i Samfundet, vilde gaa ud til Befolkningen, den arbejdende Befolkning og sige Sandheden: at Spørgsmaalet om Formuebeskatningen er af den aller største Betydning ogsaa for de Folk, der arbejder i Virksomhederne. Det har den største Betydning for Funktionærerne i Virksomhederne og for Arbejderne.

Den højtærede Finansminister sagde, at Smaafolk i København havde ikke haft nogen Fordel af Nedsættelsen af Formueskatten i 1927. Ikke direkte, men den højtærede Minister kan ikke føre noget Bevis imod og vil sikkert heller ikke be-